

af Fleertallets Indstilling, der gaaer ud paa, at for Lønninger under 300 Rd. gives det samme Tillæg som for dem, der naae dette Beløb. Det er denne Bestemmelse, som Mindretallet i Udvalget har fundet stridende mod Lovens Princip, hvorpaa den ærede Ordfører har svaret: at Lovens Princip er at understøtte, og at derfor en Understøttelse, der gives paa den Maade, ikke kan være i Strid med Lovens Princip. Jeg troer imidlertid, at dette beroer paa en Forverling af Lovens Princip med Hensyn til Understøttelser i Almindelighed, og Lovens Princip med Hensyn til Maaden, hvorpaa Understøttelsen gives. Det Princip, der gaaer igennem Lovudkastet, er, at der er taget Hensyn til Vedkommendes Lønninger, og at Lønningstillæget derefter er givet i Forhold til Lønningerne, hvorimod Lønningerne efter dette Forslag ville blive forhøiede, ikke efter et procentvis Forhold til Lønningen selv, men efter Forholdet til Lønninger paa 300 Rd. Det, som ligger til Grund for denne Indstilling, forekommer Mindretallet at være Noget, som ligger udenfor Lovens Hensigt. Det forekommer idetmindste mig, at det ikke kan være Lovens Hensigt til en vis Grad at udjævne den Forskiel, der er tilstede i Lønningerne for ansatte Embeds- og Bestillingsmænd under 300 Rd. Jeg siger, udjævnet til en vis Grad, thi det er naturligtvis ingen Udjævning i det Hele. Jeg mener, at det ikke er Lovens Hensigt at udjævne til en vis Grad en saadan Forskiel, fordi en saadan Forskiel maa antages begrundet i de Tjenester, der ydes Staten af disse Mænd. Dette har egentlig været for Mindretallet det afgjørende Moment; men man maa derhos ikke overse, at det visnok for den allerstørste Deel af disse Mænd er Tilfældet, at de ved Siden af den Løn, som Staten giver, have et eller andet Bierhverv, som for dem er af megen Betydning. Netop fordi Lønnen er saa ringe, at den maa antages at være for lille for en Familie at leve af, ligger den Forudsætning nær, at de ved Siden af deres Stilling have et eller andet Bierhverv. Nu siger rigtignok den ærede Ordfører, at det ikke vedkommer Staten, om de Vedkommende have et saadant Bierhverv, men hertil maa jeg dog svare, at det netop vedkommer Staten; thi det er jo Lovudkastets

Hensigt at tage Hensyn til saadanne forskellige Omstændigheder, og dette Hensyn gaaer navnlig gennem hele Lovens § 4.

Hvad nu de andre to Hovedpunkter i Meningsforskjellighederne angaae, navnlig det første, hvorvidt Embedsmænd med en Gage af 800—1000 Rd. ogsaa skulle være deelagtige i Lønningstillæg, da siger den ærede Ordfører, at disse Mænd, om de end behøve mere, ikke ere værre stillede end mangen næringsdrivende Borger. Det vil jeg meget gjerne indrømme; men det er dog ikke det, der her er Spørgsmaal om. Her er jo ikke Tale om at komme de næringsdrivende Borgere tilhjælp. Der kan være mangen næringsdrivende Borger, der lider under Tidens Tryk, medens der er mangen, hvis Indtægter netop paa Grund af Tidens Tryk ere stegne, men dette vedkommer ikke det Offentlige ved Afgjørelsen af det Spørgsmaal, om der skal tilstaaes enkelte Embedsmænd, der trænge dertil, en Understøttelse. Det ærede Fleertal i Udvalget siger i Betænkningen, at disse Mænd maa søge ved Besparselser i forskjellig Retning at indvinde, hvad det koster mere at leve, paa Grund af de Banskeligheder, som de trykkende Tidsforhold bringe med sig. Disse Besparselser henvises tillige til Udgifter, der gaae ud over Livets første Fornødenheder. Jeg veed nu nok, at det ikke er det ærede Fleertals Mening at tænke paa Besparselser af alle Udgifter, der gaae ud over Livets første Fornødenheder, thi saa maatte naturligtvis Maximum af Summerne være satte meget lavere. De Besparselser, som de skulle gjøre, maae altsaa snarere søges i Udgifter, som de kunne undgaae, uden derved at bringe noget stort Offer; men deri troer jeg netop, at Pointet, om jeg saa maa kalde det, ligger. Det er Spørgsmaalet, af hvad Bestaaffenhed de Udgifter ere, til hvis Besparselse der henvises. Jeg troer, at, naar man tager i Betragtning de Mænd, om hvem der er Tale, saa vil man snart komme til den Overbeviisning, at de Udgifter, til hvis Besparselse der henvises, ikke ere af den Natur, at de kunne undværes uden et meget stort Offer. Det er deels Udgifter, der paalægges af Staten paa Grund af de Forbringer, Embedet stiller til dem, og deels Ud-